

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LOHTAJALLA
Siunauksen suojassa – Kiitosseurat 29.6.2013 klo 12:30
Taisto Hernesmaa

SIUNAUKSEN SUOJASSA

Armo teille ja rauha! Näillä juuri uuden ulkokuoren saaneen Lohtajan kirkonkylän rukoushuoneen juhlasalin seinässä olevalla Paavalin sanoilla haluan toivottaa teidät tähän juhlaan sydämellisesti tervetulleiksi. Edesmennyt piirisihteerimme Aulis Anttila olisi tervehtinyt Teitä sanoilla: ”Kristuksessa rakkaat!”

Teit hyvin kun valitsit Lohtajan juhlat. Vetoa varmasti itse kullakin olisi ollut sinne ja tänne. Aiheemme ”siunauksen suojassa“ on hyvä ja osuva ajatellen jo meidän lohtajalaisten valmistautumista tähän juhlaan. Yli vuosi sitten, saatuaamme tiedon juhlavastuusta ryhdyimme toimeen valmistelujen suhteen. Varsinkin päätoimikunnalla on riittänyt kokouksia ja käytännön toimia aina viime hetkeen asti.

Nyt testataan grillit ja letunpaistot. Toivottavasti kenenkään kahvihammasta ei jää kolottamaan. On tärkeää, että ulkoiset puitteet toimivat. Eiväthän sellaiset juhlat kiitosta saa, jos jää nälkä. Erityisesti ajattelen asiaa myös hengelliseltä kannalta. Tarvitsemme Sanan ruokkivaa ja ravitsevaa antia, jotta olisi mitä viedä kotiin ja arkeen näiltäkin juhlilta lähdeittäessä.

SLEY:n Lohtajan kk:n osaston väkeä on erityisesti syksyllä ja keväällä työllistänyt rukoushuoneemme ulkokuoren ja katon uusiminen. Siunausta on ollut: työ on valmis. Kannattaa käydä katsomassa.

Eilisiltana neljän aikaan alkanut ”Siikkarimaraton” alkaa olla loppuillaan. Moni teistä on saanut ihailia Emil Erkkilän suunnittelemaa rukoushuonetta ja salin seinällä olevaa maalausta viimeisestä tuomiosta; jossa valkopukuiselle joukolle sanotaan: Tulkaa Te isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman perustamisesta lähtien”. Harras toivomme on, että rukoushuoneella olisi käyttöä, että ihmisillä olisi Sanan nälkä. Tämän halun Jumalan Sanan kuuloon voi itse Vapahtajamme antaa suuressa arnessaan.

Juhlille on valmistauduttu myös rukouksen hengessä. Rukouspiiri on kokoontunut useita kertoja. Pyyntömme on ollut, että mahdollisimman moni saapuisi juhlille ja saisi kokea Vapahtajamme läsnäoloa ja siunausta. Tätä saamme pyytää tässäkin kiitosseurassa.

Itse olen saanut kokea suurta siunausta elämässäni. Rakkaan puolisoni tapasin Seinäjoen juhlilla 1967. Siitä lähtien ei kovin moni Evankeliumijuhla ole jäänyt väliin. Jänniä muistojakin on matkan varrella tullut. 1988 Vammalan juhlat jäivät mieleen yöllisen ukkosmyrskyn takia. Perheemme suorastaan ui teltassa, koska teltta-alue lainehti veden paljoudesta. Siihen päättyi telttailukausi ja olemme sen jälkeen aina juhlilla yöpyneet sisätiloissa. Lohtajan juhlilta 1981 jäi mieleen erityisesti professori Lauri Koskenniemen televisiojumalanpalveluksessa pitämä puhe, jonka aiheena oli suuret illalliset. Kutsutut estyivät tulemasta erilaisin verukkein. Siksi piti mennä kutsumaan teille ja aitovierille: oli tilaa juhlasalissa, kutsu kuului siis arvottomillekin. Tämä kutsu Taivaan hääaterialle

Jeesuksen vertauksessa on tänäänkin ajankohtainen. Tämä kutsu tuolloin meni televisioidussa jumalanpalveluksessa koko Suomen kansalle.

Taivaan hääsalissa on paikka varattu meille kaikille: Ei ole yhtään arvotonta, kaikki on kutsuttu, taivasosa on lahja Kristuksessa.

Eryteisesti Koskenniemi painotti sisäistä halua ja tunnetta, että oli ihan sisäinen pakko tulla ja omistaa evankeliumin Sana omalle kohdalle. Halu kuulla ja omistaa anteeksiantamuksen Sana on sitä siunausta, jota syntinen haluaa kuulla ja siitä elää.

Pyhä Raamattu puhuu useassa kohdassa siunauksesta, joka on tuleva Abrahamin jälkeläisille. Merkittävä kohta on Paavalin kirje galatalaisille 3:13-14:

Kristus on lunastanut meidät vapaiksi lain kirouksesta tulemalla itse kirotuksi meidän sijastamme, niin kuin on kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka on ripustettu paaluun." Näin tapahtui, jotta kaikki muutkin kansat Kristuksen Jeesuksen yhteydessä saisivat Abrahamille luvatusiunauksen ja me häneen uskovina saisimme luvatusiunauksen Hengen.

Roomalaisille Paavali kirjoittaa tulevansa heidän luokseen Kristuksen täydellinen siunaus mukanaan. On suurta olla siunattu Jeesuksessa. Se on armoa ja lahjaa, siinä ei ole pienintäkään omaa ansiota.

Toiveiden tynnyri on meillä kaikilla erilainen. Itselläni täytyi kaksi toivetta: Ensimmäinen oli saada käydä luvatussa maassa Israelissa. Oli ihmeellistä kulkea Jeesuksen jalanjäljissä tuskien tiellä ja Genesaretin järven rannalla. Tuolla matkalla Sana tuli eläväksi ja todelliseksi. Uusi testamentti alkoi elää uudella tavalla.

Toinen toive oli saada käydä Roomassa. Se täytyi runsas kuukausi sitten, kun lapset lahjoittivat matkan syntymäpäivälahjaksi. Rooman vanha historia kertautui usealla eri paikalla. Pietarinkirkolla kupolin alla perimätiedon mukaan olimme Pietarin hautapaikalla. Se Rooman valtakunnan loisto ja Kristinuskon alkuvaiheet tulivat konkreettisesti esille. Rakennukset, muistomerkit ja nimet ovat todellista historiaa, eivät todellakaan mitään seipitettyjä juutalaisia tarinoita.

Eryteisesti Pietarinkirkon rappusilla ajatukseni siirtyi oppi-isäämme Martti Lutheriin: hän konttasi nuo rappuset saadakseen rauhan sielulleen. Ei tullut Martille omantunnon rauhaa ankaran Jumalan kanssa omilla konttauksilla eikä tekemisillä. Eipä taivasosuutta voinut ostaa myöskään rahalla. Vasta luostarin hiljaisuudessa Martille avautui Jumalan armovalinta Jeesuksessa Kristuksessa. Tärkein asia on meillekin, että Jeesuksessa Kristuksessa meillä on lunastus ja syntiemme sovitus.

Meillä oli piispantarkastuksessa Olavi Rimpiläinen vajaa 20 vuotta sitten. Loppukeskustelussa piispa kysyi seurakunnalta mitä toiveita itse kullakin elämälle olisi. Yksi vastaus piispaa erityisesti ilahdutti: toive, että pääsisin taivaaseen. Näillä juhlilla saamme jälleen vakuuttua siitä, että meillä on Jeesuksen veren ja ristinkuoleman tähden täysi varmuus päästä taivaaseen.

Rakas juhluvieras, on aiheellinen kysymys meille kaikille: Onko meiltä hämärtynyt taivasikävä? Saammeko todella tyydytyksen näistä ajallisista, rahasta ja tavarasta? Onko meiltä unohtumassa elämämme tärkein asia? Onko unohtunut katekismuksemme sanat: "Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapsiksi pääseminen on

elämämme kallein asia”? Laulanko Jeesuksesta, onko minulla asiaa Hänelle elämän antajalle ja ylläpitäjälle?

Pappani kertomus 60 vuoden takaa puhuttelee yhä. Vanha mies kyseli nuorukaiselta mitä hän elämältä odottaa. Nuorukainen sanoi haluavansa saada koulun loppuun hyvin arvosanoin. Entäs sitten kyseli vanhus. No, sitten haluan hyvän ammatin. Entäs sitten? Haluan perheen ja lapsia. Entäs sitten? Haluan olla terveenä ja pitkään ja työssä. Entäs sitten? Haluan, että minulla on hyvä vanhuus. Entäs sitten vanhus jatkoi kyselyään. No, sitten varmaan kuolen. Entäs sitten? Kova kysymys! Mitä kuoleman jälkeen? Se on kova kysymys, perimmäinen kysymys.

Saimme äsken laulaa kiitosmielin. Laulaa turvallisesti Jeesus on mun omani, vastatuuli ei haittaa. Hän, Jeesus, on purressa. Hän viimein johtaa meidät taivaalliseen satamaan. Siellä ei ole enää myrskyjä on vain kiitosta rakkaalle Jeesukselle, valtava kiitos, uusi virsiäinen.

Mieluista oli saada onnittelukirje opiskelutoverilta. Pidimme raamattupiiriä luokkamme poikien kanssa Rauman evankeliumiyhdistyksen rukoushuoneessa joka toinen viikko kuuden vuoden ajan. Luokkatoveri kirjoittaa:

On saatu olla Sanan saarnaajia, sinä ja minä. On saatu saarnata ristiinnaulittua Kristusta, jonka haavoissa meillä on lepo. Kauan sitten tajusin, ettei ole hyviä puheita eikä hyviä puhujia, mutta Jeesus on hyvä! Kehu häntä rohkeasti ja julista raadollisille sieluille anteeksiantamusta. Taivas on auki kaikille Jeesuksen veren tähden, ja yksin Jeesuksen veren tähden.

Tähän kirjeen loppusanoihin on hyvä yhtyä ja lopettaa: Todella Jeesukselta suojan saa sekä ajalliseen elämään että pääsyn taivaan hääjuhlaan. Toivotan kaikille siunattua matkaa.

Aamen.